

583.

**Rozporządzenie
Ministra Spraw Wojskowych**

z dnia 18 czerwca 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Skarbu o trybie postępowania i toku instancyj władz wojskowych, odnośnie wydawania zarządzeń skutecznego potrąceń z uposażenia oficerów i zawodowych szeregowych.

Na zasadzie art. 11 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312) zarządza się co następuje:

R o z d z i a ł I.**Właściwość wojskowych władz administracyjnych.**

§ 1. Postępowanie w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia przeprowadzają władze wojskowe:

- a) w wypadkach powstania szkody lub straty w majątku Skarbu Państwa, znajdującym się pod zarządkiem władz wojskowych, lub też w majątku osób trzecich, znajdującym się w przechowaniu lub pod zarządkiem wojskowym,
- b) w wypadkach powstania w powyższym majątku nadwyżek w gotówce, walorach lub materiałach.

§ 2. Wojskową władzą administracyjną I-szej instancji właściwą do wydawania zarządzeń, wymienionych w rozdziale III i V rozporządzenia jest:

1) dowódca (komendant) jednostki administracyjnej, w której powstała szkoda lub strata w wypadkach, gdy roszczenie Skarbu Państwa nie przekracza sumy 250 zł.,

2) Dowódca Okręgu Korpusu, w którym powstała szkoda lub strata, względnie Dowódca o równorzędnych uprawnieniach, w którego zakresie administracji powstała szkoda lub strata, w wypadkach gdy roszczenie Skarbu Państwa przekracza sumę 250 zł. Dowódcy ci są uprawnieni do wydawania zarządzeń bez względu na wysokość roszczenia także w wypadkach, gdy szkodę lub stratę spowodował dowódca (komendant) jednostki administracyjnej.

O ile szkodę lub stratę spowodował Dowódca Okręgu Korpusu, względnie Dowódca o równorzędnych uprawnieniach, właściwy do wydania w danej sprawie zarządzenia — Minister Spraw Wojskowych przenosi z urzędu powyższą sprawę z kompetencji tego Dowódcy, do kompetencji innego Dowódcy okręgu korpusu, względnie dowódcy o równorzędnych uprawnieniach.

§ 3. Wojskową władzą administracyjną II instancji właściwą do wydawania decyzji, wymienionych w rozdziale IV i V rozporządzenia jest:

1) Dowódca Okręgu Korpusu, względnie dowódca o równorzędnych uprawnieniach, gdy śro-

dek prawny jest skierowany przeciwko zarządzeniu dowódcy (komendanta) jednostki administracyjnej,

2) Minister Spraw Wojskowych, gdy środek prawny jest skierowany przeciwko zarządzeniu Dowódcy Okręgu Korpusu, względnie Dowódcy o równorzędnych uprawnieniach.

§ 4. Wojskowa władza administracyjna przestępuje z urzędu swej właściwości.

O ile wojskowa władza administracyjna uznaje się za niewłaściwą, przekazuje sprawę władzy właściwej.

R o z d z i a ł I I.

Dochodzenia administracyjne.

§ 5. W wypadku powstania szkody, straty lub nadwyżki w majątku określonym w pkt. a) § 1 rozporządzenia, nakazuje przełożony oficer, który ponosi odpowiedzialność za służbę w tym oddziale lub pododdziale, w którym powstała szkoda, strata lub nadwyżka, przeprowadzenie dochodzeń administracyjnych.

O ile szkoda, strata lub nadwyżka została ujawnioną przez komisję lub organ kontrolny, nakaz przeprowadzenia dochodzeń administracyjnych wydaje na zasadzie odnośnego sprawozdania lub raportu, ten dowódca (komendant) jednostki administracyjnej, w której ujawniono szkodę, stratę lub nadwyżkę.

§ 6. Nakazu przeprowadzenia dochodzeń administracyjnych nie wydaje się w wypadkach:

- 1) naturalnych ubytków lub normalnego zużycia materiałów, których granice określają przepisy służbowe lub rozkazy,
- 2) natychmiastowego dobrowolnego odszkodowania, przedstawiającego się jako równoważność szkody lub straty.

§ 7. Dochodzenia administracyjne mają na celu:

- a) stwierdzenie przyczyny oraz rodzaju szkody, straty lub nadwyżki, tudzież wyjaśnienie okoliczności towarzyszących ich powstaniu;
- b) ustalenie cyfrowej wysokości szkody, straty lub nadwyżki;
- c) zbadanie z czyjej winy powstała szkoda lub strata, oraz w jaki sposób Skarb Państwa może uzyskać odszkodowanie.

Równocześnie z nakazem przeprowadzenia dochodzeń administracyjnych należy, o ile tego zachodzi potrzeba, wydać zarządzenia, mające na celu zabezpieczenie majątku określonego w § 1 pkt. a) rozporządzenia od dalszych szkód i strat.

§ 8. Dochodzenia administracyjne przeprowadza oficer wyznaczony przez przełożonego (§ 5 ust. 1) lub dowódcę (komendanta) jednostki administracyjnej (§ 5 ust. 2).

Jeżeli z powodu niejasności wypadku, znacznej szkody lub straty, albo też innych ważnych powodów, okaże się potrzeba komisyjnego przeprowadzenia dochodzeń, wówczas na wniosek prowadzącego dochodzenia, albo też z urzędu, wyznacza Dowódca Okręgu Korpusu, w którego okręgu powsta-

ła szkoda lub strata, lub wyznaczony przez niego przełożony, komisję dla przeprowadzenia dochodzeń, składającą się z 3-ch oficerów. W skład komisji wchodzi jako członek jeden oficer, będący przedstawicielem tego działu gospodarki wojskowej, w którym powstała szkoda lub strata. W razie potrzeby przewodniczący komisji może prosić władzę, ustanawiającą komisję, o przydział dalszych członków.

§ 9. Dochodzenia administracyjne prowadzi się zasadniczo w miejscu powstania szkody, straty lub nadwyżki.

Wszystkie okoliczności mające istotne znaczenie dla sprawy powinny być wyjaśnione w toku dochodzeń administracyjnych, oraz uwidocznione w aktach tych dochodzeń.

Dochodzenia administracyjne należy prowadzić z możliwym pośpiechem oraz unikaniem rozgłosu. Z reguły nie powinny one tamować normalnego biegu służby w odnośnym oddziale (formacji).

§ 10. Jeżeli w toku dochodzeń administracyjnych powstanie uzasadnione przypuszczenie, iż szkoda, strata lub nadwyżka, wynika wskutek działania lub zaniechania pewnej osoby, w myśl obowiązujących ustaw za to odpowiedzialnej, — należy osobę tę (odpowiedzialnego) wezwać do złożenia wyjaśnień.

Prawdziwość złożonych przez odpowiedzialnego wyjaśnień należy zbadać w toku dochodzeń administracyjnych, uwzględniając uzasadnione wnioski odpowiedzialnego, co do przeprowadzenia dowodów przez niego przedstawionych.

§ 11. Odpowiedzialny składa swe wyjaśnienia do protokołu w obecności prowadzącego dochodzenia, lub członków komisji, oraz przybranego w miarę potrzeby protokółanta.

Protokół podpisują: odpowiedzialny, prowadzący dochodzenia (członkowie komisji) oraz protokółant, o ile był wezwany do spisania protokołu.

Odmowa wyjaśnień przez odpowiedzialnego nie wstrzymuje toku postępowania.

Przytoczony przez odpowiedzialnego powód odmowy wyjaśnień lub podpisania protokołu, powinien być zaznaczony w protokole.

§ 12. O ile odpowiedzialny jest oficerem, może na jego wniosek zezwolić prowadzący dochodzenia (komisja), by w miejsce złożenia wyjaśnień do protokołu dochodzeń administracyjnych — odpowiedzialny złożył w określonym terminie własne pisemne wyjaśnienia, a to ze skutkami złożenia ich do protokołu.

Niezłożenie tych wyjaśnień w określonym terminie — jest równoznaczne z odmową wyjaśnień.

§ 13. Świadców należy przesłuchiwać protokólnie, o ile okoliczność, dla stwierdzenia której świadek został powołany, ma dla sprawy istotne znaczenie.

Świadka przesłuchuje prowadzący dochodzenia (komisja), który do spisania protokołu może, stosownie do potrzeby, wezwać protokółanta. Protokół zeznań świadka podpisują wszyscy obecni;

powód odmówienia podpisu protokołu przez świadka należy zaznaczyć w protokole przesłuchania.

§ 14. We wszystkich wypadkach, w których dla oceny pewnych okoliczności faktycznych, są konieczne wiadomości specjalne, względnie doświadczenie w pewnym kierunku, powinien prowadzący dochodzenia (komisja) spowodować powołanie jednego lub więcej rzeczoznawców.

Opinię wraz z powodami mogą rzeczoznawcy podać zaraz do protokołu albo też zastrzec sobie wydanie jej na piśmie, w którym to celu wyznacza im prowadzący dochodzenia (komisja) odpowiedni termin.

W razie przybrania kilku rzeczoznawców należy im dozwolnić, by przed wydaniem opinii naradzili się wzajemnie.

Jeżeli wydane opinie różnią się w punktach istotnych od siebie, a różnic tych nie można usunąć przez przesłuchanie rzeczoznawców, wówczas należy powołać innych rzeczoznawców, celem wydania nowej opinii.

§ 15. W wypadku konieczności przesłuchania świadka lub rzeczoznawcy, którego miejsce pobytu leży poza siedzibą służbową, prowadzącego dochodzenia (komisji), — może prowadzący dochodzenia, o ile nie uważa za niezbędne osobiste przesłuchanie świadka lub rzeczoznawcy, zwrócić się o przesłuchanie świadka lub rzeczoznawcy do tej władzy wojskowej, której siedziba urzędowa znajduje się najbliżej miejsca pobytu świadka lub rzeczoznawcy.

Pismo o przesłuchanie świadka lub rzeczoznawcy, powinno zawierać szczegółowe przedstawienie tych okoliczności faktycznych, co do których świadek ma złożyć zeznanie, lub sformułowanie pytania, na które rzeczoznawca ma dać fachową odpowiedź (opinię).

§ 16. W razie szkody, straty lub nadwyżki w zawartości kas lub też w gotówce, przeznaczonych jako ryczałt, powinien prowadzący dochodzenia (komisja) — o ile tego zażąda wydający nakaz przeprowadzenia dochodzeń administracyjnych — przeprowadzić rewizję kasy na podstawie ksiąg i dokumentów kasowych, a po przeprowadzeniu tej rewizji i skonstatowaniu reszty pozostałej gotówki oraz walorów, jako też salda rachunków żyrowych, przeprowadzić zamknięcie kasowe.

Rewizję kasy należy przeprowadzić w obecności kwatermistrza lub organu równorzędnego, oraz płatnika lub prowadzącego kasę.

Ponadto można wyznaczyć do rewizji kasy jednego oficera w charakterze świadka rewizji kasy.

§ 17. Przy szkodach, stratach lub nadwyżkach w materiale, powinien prowadzący dochodzenia (komisja) — o ile tego zażąda wydający nakaz przeprowadzenia dochodzeń administracyjnych — przeprowadzić rewizję ksiąg materiałowych, oraz stwierdzić prawidłowość wpisów, poczem księgi te zamknąć rachunkowo, sprawdzając zamknięcie rachunkowe ksiąg, ze stanem faktycznym w magazynach.

Ten tryb postępowania ma również zastosowanie w wypadkach niedoboru w materiale powstałym z powodu przekroczenia granic normalnego zużycia, lub też z przekroczenia granic naturalnych ubytków, ustalonych przepisami służbowymi lub rozkazami.

§ 18. Sprawy rachunkowego przeprowadzenia szkód, strat lub nadwyżek regulują specjalne przepisy służbowe i rozkazy.

§ 19. Prokuratorzy wojskowi (oficerowie sądowi) są obowiązani na żądanie wojskowych władz administracyjnych przekazać tym władzom akta prawomocnie ukończonych spraw karnych, których przedmiotem były czyny karygodne, powodujące szkodę lub stratę w majątku określonym w pkt. a) § 1) rozporządzenia.

Akt karny podlega badaniu przez wojskową władzę administracyjną w następujących kierunkach:

- 1) na czem polega i jak wysoka jest szkoda lub strata,
- 2) w jaki sposób stwierdzono szkodę lub stratę,
- 3) czy sprawca został uznany winnym czynu karygodnego, który spowodował szkodę lub stratę,
- 4) czy poczyniono kroki celem zabezpieczenia roszczeń Skarbu Państwa z powodu stwierdzonej szkody lub straty,
- 5) na jakim majątku Skarb Państwa mógłby znaleźć zaspokojenie swych roszczeń.

O ile akta sprawy karnej wyjaśniają powyższe okoliczności, wojskowa władza administracyjna wydaje zarządzenie, — w przeciwnym wypadku powinna ona spowodować uzupełnienie potrzebnych wiadomości przez przeprowadzenie dochodzeń dodatkowych, stosownie do § 21 rozporządzenia.

Gdy sprawa karna, mająca za przedmiot czyn karygodny, który wywołał szkodę lub stratę w majątku określonym w pkt. a) § 1 rozporządzenia, była prowadzoną przed powszechnym sądem karnym, wojskowa władza administracyjna zwraca się do właściwego prokuratora o nadesłanie aktów, przy równoczesnym przedstawieniu tego interesu prawnego, jaki posiada ta władza w zbadaniu odnośnych aktów karnych.

Rozdział III.

Zarządzenia administracyjne.

§ 20. Natychmiast po ukończeniu dochodzeń administracyjnych należy przesłać akta dochodzeń wojskowej władzy administracyjnej I-szej instancji, która bada, czy w dochodzeniach wyjaśniono wszystkie okoliczności istotne i niezbędne dla wydania zarządzenia.

W razie stwierdzenia, iż dochodzenia administracyjne są niezupełne, lub też zawierają sprzeczności dotyczące istotnych okoliczności, należy zarządzić uzupełnienie dochodzeń.

§ 21. Celem uzupełnienia dochodzeń administracyjnych, nakazuje właściwa władza administracyjna I-szej instancji, by w kierunku przez nią wskazanym, uzupełnił dochodzenia bądź to ten organ, który dotychczas je prowadził, bądź też, o ile woj-

skowa władza administracyjna I-szej instancji uzna to w pewnych wypadkach za wskazane, inny organ przez nią w tym celu delegowany.

Wojskowa władza administracyjna I-iej instancji może również przeprowadzić uzupełnienie dochodzeń w drodze korespondencji.

§ 22. Właściwa wojskowa władza administracyjna I-szej instancji może na zasadzie wyników przeprowadzonych dochodzeń administracyjnych albo wydać zarządzenie uskutecznienia potrąceń z uposażenia, albo też skierować sprawę roszczenia Skarbu Państwa na drogę sądową, o ile nie zachodzą wypadki, które nakazują zarządzić umorzenie stwierdzonych szkód lub strat.

Wojskowa władza administracyjna I-szej instancji wydając zarządzenie, powinna zażądać opinii prawnej od powołanych do tego organów wojskowych.

§ 23. Właściwa wojskowa władza administracyjna I-szej instancji wydaje zarządzenie uskutecznienia potrąceń z uposażenia, gdy na zasadzie wyników przeprowadzonych dochodzeń administracyjnych zostało stwierdzone, iż z powodu zawinionego działania lub zaniechania oficera lub zawodowego szeregowego, wynikła szkoda lub strata w majątku określonym w pkt. a) § 1 rozporządzenia, oraz gdy szkoda lub strata zostały co do swej wysokości cyfrowo ustalone.

§ 24. Zarządzenie uskutecznienia potrąceń z uposażenia jest tytułem wykonawczym (egzekucyjnym), dającym w wypadku jego prawomocności, prawo do administracyjnego zajęcia uposażenia oficerów i szeregowych zawodowych, i potrącania należności w granicach określonych w art. 3 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrącaniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312).

§ 25. Zarządzenie uskutecznienia potrąceń z uposażenia ma zawierać następujące dane:

- 1) nazwę władzy, wydającej zarządzenie,
- 2) datę wydania zarządzenia,
- 3) cyfrowe określenie wysokości szkody lub straty,

4) wskazanie osoby, która wedle obowiązujących ustaw ponosi odpowiedzialność za tę szkodę lub stratę (zobowiązaniego),

5) orzeczenie wojskowej władzy administracyjnej, że stwierdzona szkoda lub strata ma być zaspokojona z uposażenia zobowiązaniego drogą potrąceń z uposażenia,

6) uzasadnienie zarządzenia,

7) pouczenie czy zarządzenie podlega zaskarżeniu w administracyjnym toku instancji, w jakim terminie i do której władzy.

Odpis zarządzenia uskutecznienia potrąceń z uposażenia ma być doręczony za potwierdzeniem odbioru zobowiązaniego.

§ 26. Zarządzenie uskutecznienia potrąceń z uposażenia nie może być wydane:

- 1) jeśli szkodę lub stratę spowodowała osoba nie będąca oficerem lub zawodowym szeregowym,
- 2) jeśli cyfrowe ustalenie wysokości szkody lub straty, lub też ustalenie innych istotnych oko-

liczności dla sprawy, nie może nastąpić w postępowaniu administracyjnym,

3) jeżeli na zasadzie przeprowadzonych dochodzeń okazuje się, iż pokrycie wierzytelności z innego majątku dłużnika, rokuje widoki szybszego zaspokojenia wierzytelności, niż zaspokojenie tejeż w drodze potrąceń z uposażenia,

4) jeśli wojskowa władza administracyjna wydanie zarządzenia uskutecznienia potrąceń z uposażenia nie uważa w danych warunkach za celowe.

W powyższych wypadkach właściwa wojskowa władza administracyjna zarządza skierowanie sprawy roszczenia Skarbu Państwa o odszkodowanie na drogę sądową.

Skierowując sprawę na drogę sądową, przesyła wojskowa władza administracyjna I-szej instancji akta dochodzeń administracyjnych do Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej celem dalszych zarządzeń.

§ 27. O ile w toku dochodzeń administracyjnych zostanie stwierdzone, iż szkoda lub strata powstały:

- a) wskutek działania siły wyższej lub przypadku,
- b) wskutek działania lub zaniechania osoby, której nie można stwierdzić,
- c) w warunkach, gdy wedle obowiązujących ustaw nikt nie ponosi odpowiedzialności za szkodę lub stratę;

wojskowa władza administracyjna I-szej instancji zarządza umorzenie stwierdzonych szkód i strat, co powoduje definitywne wydatkowanie i rachunkowe rozchodowanie umorzonych szkód lub strat w księgach kasowych i materiałowych.

Szkodę i stratę umorzyć można również w tych wypadkach, gdy roszczenie Skarbu Państwa jest nieznaczące, a wydatki związane z ustaleniem wysokości roszczenia, lub też z jego zaspokojeniem przewyższyłyby sumę roszczenia.

§ 28. Akta sprawy, odnoszące się do szkód lub strat umorzonych, mają być w terminie dni 14-tu przedłożone z urzędu wojskowej władzy administracyjnej II-iej instancji, celem rozpatrzenia.

Umorzenie szkód lub strat przez dowódcę (komendanta) jednostki administracyjnej do wysokości 25 zł. lub też przez Dowódcę Okręgu Korpusu, względnie dowódcę o równorzędnych uprawnieniach, do wysokości 1000 zł. nie wymaga rozpatrzenia przez wojskową władzę administracyjną II-iej instancji.

R o z d z i a ł I V.

Środki prawne.

§ 29. Środkiem prawnym od zarządzenia uskutecznienia potrąceń z uposażenia, wydanego przez wojskową władzę administracyjną I-iej instancji, jest zażalenie do wojskowej władzy administracyjnej II-iej instancji.

Prawo do wniesienia zażalenia przysługuje osobie, z której uposażenia na skutek zarządzenia wojskowej władzy administracyjnej I-szej instancji, zarządzono potrącenie.

Wniesienie zażalenia wstrzymuje wykonanie zarządzenia.

§ 30. Zażalenie wnosi się pisemnie w terminie dni 14-tu od dnia doręczenia zarządzenia, za pośrednictwem tej wojskowej władzy administracyjnej, która wydała je w I-ej instancji.

Obowiązkiem tej władzy jest najdalej w terminie dni 8-iu przekazać akta postępowania administracyjnego wraz z zażaleniem wojskowej władzy administracyjnej II-ej instancji.

§ 31. Dnia doręczenia zarządzenia skutecznienia potrażeń z uposażenia nie wlicza się do biegu terminu, od którego jest liczony czasokres do wniesienia zażalenia.

Jeżeli ostatni dzień terminu przypada na niedzielę lub święto, termin upływa w najbliższym następnym dniu powszednim.

Terminu nie uważa się za niedotrzymany, jeżeli przed jego upływem zażalenie wysłano pocztą listem poleconym.

§ 32. Jeżeli niedotrzymanie terminu do wniesienia zażalenia nastąpiło wskutek szczególnych, nieprzewidzianych i od woli żalącego się niezależnych okoliczności, natenczas interesowany może prosić o przywrócenie terminu, dołączając do prosby zażalenie, nie wniesione z powodu uchybionego czasokresu.

Powyższa prosba wraz z zażaleniem powinna być wniesioną najpóźniej w ciągu dni 7-miu po ustaniu przeszkody.

Prosbę o przywrócenie terminu rozstrzyga wojskowa władza administracyjna II-ej instancji, która w razie dozwolenia przywrócenia terminu, rozstrzyga również w samej sprawie.

Prośba o przywrócenie terminu nie wstrzymuje wykonalności zarządzenia administracyjnego, o ile wojskowa władza administracyjna II-ej instancji, na prośbę interesowanego lub też z urzędu inaczej nie postanowi.

§ 33. W razie mylnego wyznaczenia terminu w pouczeniu zawartem w zarządzeniu skutecznienia potrażeń z uposażenia, zażalenie wniesione w terminie wyznaczonym, choćby po upływie terminu właściwego, uważa się za wniesione w terminie.

Jeżeli w zarządzeniu mylnie wskazano władzę, do której należy wnieść zażalenie, właściwa wojskowa władza administracyjna II-ej instancji po otrzymaniu sprawy od władzy niewłaściwej, postąpi z zażaleniem tak, jak gdyby od początku było ono wniesione do władzy właściwej.

W razie mylnego pouczenia w zarządzeniu, iż nie podlega ono zaskarżeniu w administracyjnym toku instancyj, jak również w razie nieumieszczenia w zarządzeniu pouczenia, służy interesowanemu prawo żądania od władzy, która wydała zarządzenie sprostowania pouczenia, względnie uzupełnienia zarządzenia pouczeniem. Od dnia doręczenia sprostowanego, względnie uzupełnionego zarządzenia, liczy się termin do wniesienia zażalenia.

§ 34. Wojskowa władza administracyjna II-ej instancji rozpatruje zażalenie na podstawie przed-

łożonych jej aktów i wydaje decyzję po zasięgnięciu opinii prawnej i fachowej od powołanych do tego organów wojskowych.

§ 35. Wojskowa władza administracyjna II-ej instancji w drodze decyzji postanawia:

- a) zatwierdzić zarządzenie skutecznienia potrażeń, wydane przez wojskową władzę administracyjną I-szej instancji — w tych wypadkach, gdy wojskowa władza administracyjna II-ej instancji nie znajduje powodów do zmiany zaskarżonego zarządzenia,
- b) odrzucić zażalenie, — w tych wypadkach, gdy zostało ono wniesione przez osobę do tego nieuprawnioną, lub też po upływie terminu do wniesienia zażalenia,
- c) uchylić zarządzenie skutecznienia potrażeń wydane przez wojskową władzę administracyjną I-szej instancji, zaś w samej sprawie wydać nowe zarządzenie stosownie do stanu sprawy ocenionego przez wojskową władzę administracyjną II-ej instancji — w tych wypadkach, gdy wojskowa władza administracyjna II-ej instancji uznaje zaskarżone zarządzenie za błędne pod względem faktycznym lub prawnym,
- d) znieść zarządzenie skutecznienia potrażeń, wydane przez wojskową władzę administracyjną I-szej instancji i przekazać sprawę tej władzy do ponownego zbadania i wydania zarządzenia, — w tych wypadkach, gdy wojskowa władza administracyjna II-ej instancji uznaje, iż zaskarżone zarządzenie opiera się na niewyczerpująco zbadanym stanie faktycznym sprawy.

Decyzja wojskowej władzy administracyjnej II-ej instancji powinna być uzasadniona, oraz zawierać pouczenie, iż od tej decyzji niema dalszego środka prawnego w administracyjnym toku instancyj.

§ 36. Wojskowa władza administracyjna II-ej instancji rozpatruje przedłożone jej w trybie § 28 rozporządzenia, zarządzenie umorzenia szkody lub straty w sposób taki, jak gdyby w sprawie tej był wniesiony środek prawny.

W tych wypadkach wojskowa władza administracyjna II-ej instancji w drodze decyzji postanawia:

- 1) zatwierdzić zarządzenie umorzenia szkody lub straty, — w tych wypadkach, gdy wojskowa władza administracyjna II-ej instancji nie znajduje powodów do jego zmiany,
- 2) znieść zarządzenie umorzenia szkody lub straty, zaś sprawę przekazać wojskowej władzy administracyjnej I-szej instancji do ponownego zbadania i wydania zarządzenia — w tych wypadkach, gdy wojskowa władza administracyjna II-ej instancji uznaje, iż zarządzenie umorzenia szkody lub straty opiera się na niewyczerpująco zbadanym stanie faktycznym sprawy, lub też jest błędne pod względem faktycznym lub prawnym.

§ 37. W wypadku zniesienia przez wojskową władzę administracyjną II-ej instancji zarządzenia skutecznienia potrażeń z uposażenia, lub też zarządzenia umorzenia szkody lub straty, wojskowa

władza administracyjna I-ej instancji jest przy po-
nownem zarządzeniu związana zapatrywaniem
prawnem wojskowej władzy administracyjnej II-ej
instancji.

§ 38. Wojskowa władza administracyjna II-ej
instancji przekazuje swą decyzję wraz z aktami po-
stępowania administracyjnego wojskowej władzy ad-
ministracyjnej I-szej instancji, celem wykonania.

Wojskowa władza administracyjna I-szej in-
stancji zawiadamia żalącego się przy przesłaniu mu
odpisu decyzji wojskowej władzy administracyjnej
II-ej instancji o załatwieniu wniesionego przezeń
zażalenia, — oraz powinna spowodować niezwłocz-
ne wykonanie prawomocnego zarządzenia uskutecz-
niania potrażeń z uposażenia.

Rozdział V.

Wznowienie postępowania administracyjnego.

§ 39. Wznowienie prawomocnie zakończone-
go postępowania administracyjnego jest dopuszczal-
ne tylko z powodu nowych okoliczności faktycz-
nych, które istniały przed wydaniem zarządzenia
uskuteczniania potrażeń z uposażenia, nie były zna-
ne prosiącemu o wznowienie, a są tego rodzaju, iż
mogą wpłynąć na zmianę zarządzenia.

Prośbę o wznowienie może wnieść ta osoba,
z której uposażenia zarządzono potracenie, na sku-
tek zarządzenia wojskowej władzy administracyjnej.

§ 40. Prośba o wznowienie powinna być
wniesiona do tej wojskowej władzy administracyj-
nej, która w I-szej instancji wydała zarządzenie
uskuteczniania potrażeń z uposażenia.

Na skutek wniesionej prośby o wznowienie,
powinna wojskowa władza administracyjna I-szej
instancji wydać nakaz przeprowadzenia dochodzeń
administracyjnych, celem sprawdzenia okoliczności
przytoczonych w prośbie o wznowienie.

Sprawdzenie tych okoliczności następuje we-
dle zasad, wskazanych w rozdziale II-im rozporzą-
dzenia.

§ 41. Po przeprowadzeniu dochodzeń wojsko-
wa władza administracyjna I-szej instancji przesyła
akta dochodzeń niezwłocznie wojskowej władzy ad-
ministracyjnej II-ej instancji, która w drodze decyzji
postanawia o dopuszczalności wznowienia.

Przed wydaniem decyzji należy zażądać opinii
prawnej od powołanego do tego organu wojskowego.

§ 42. W wypadku wydania przez wojskową
władzę administracyjną II-ej instancji decyzji o do-
puszczalności wznowienia, — przesyła ta władza
akta sprawy wojskowej władzy administracyjnej
I-szej instancji, która postępuje ze sprawą tak, jak
gdyby w sprawie nie zostało jeszcze wydane zarzą-
dzenie uskutecznienia potrażeń z uposażenia.

Stosownie do wyników przeprowadzonego po-
stępowania administracyjnego, wojskowa władza
administracyjna I-szej instancji wydaje zarządzenie,
w którym bądź to utrzymuje w mocy poprzednio
wydane zarządzenie uskuteczniania potrażeń z upo-
sażenia, bądź też w którym znosi je, wydając nowe
zarządzenie stosownie do § 22 rozporządzenia.

§ 43. Prośba o wznowienie nie wstrzymuje
wykonania prawomocnego zarządzenia uskutecznia-
nia potrażeń z uposażenia, o ile władza decydująca
o dopuszczalności wznowienia inaczej nie postanowi.

Rozdział VI.

Postanowienia końcowe.

§ 44. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w ży-
cie z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym tracą moc wszelkie przepisy do-
tyczące spraw unormowanych niniejszem rozpo-
rządzeniem.

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*